

end ikke har stillet det, nemlig forøgede Øvelser for Officerer og Mandskab ved en større aarlig Udrustning af Skibe. Det er atter blevet berørt af den sidste ærede Taler, og jeg skal ikke videre opholde mig derved, men kun fremhæve et Punkt, som jeg troer er forbigaaet, og det er et Punkt af overordentlig stor Vigtighed, nemlig, at man ved at have et Skib eller Skibe, som bestandig ere under Vimplen, som den ærede Ordfører kaldte det, kan have en Njerne til andre Skibes Mandskab i det Dødblik, man pludselig skal behøve Skibe til Krig. Det er et Punkt af overordentlig stor Vigtighed for vor Marine, det er en Ting, der savnes, hvergang der rører sig Noget, og Marinen skal bruges. Banfseligheden ved en hurtig Udrustning er at faae Mandskabet tilstede. Manglen i saa Henseende har i de sidste Aar viist sig paa den allerbestemteste Maade. See vi hen til tidligere Tider, da kom Krigen ikke springende eller løbende med en saadan Hurtighed som nu i vore Dage. Vi have seet det i 1866, vi have seet det i 1867, hvor der har været Anledning til at antage, at Krig skulde udbrude. Banfseligheden, som har været tilstede, har paa ingen Maade været Skibenes Udrustning. Alt med Hensyn til disse ligger klart, og forsaavidt er der Intet i Veien, men det Banfselige er at samle Folk, samt hurtigt at indøve dem saaledes, at vi kunne gaae Tjenden imøde, thi man maa ikke troe, at fordi et Skib faaer Mandskab ombord og sættes i Søen, det da er istand til at møde en Tjende. Der fordres ombord samme Øvelse for Mandskabet som for Recruterne i Hæren, for at de med fuld Virkning kunne føres i Felten. Forestillingen i modsat Retning troer jeg at burde modsiges, thi jeg antager, at den fra Tid til anden gjør sig gjældende. Heri ligger den store Banfselighed for Marinen i at tilvejebringe en hurtig Udrustning, og dette vil tildeels blive afhjulpet ved en Foranstaltning som den, der her er bragte Forslag. Af den sidste ærede Taler er det blevet omtalt, at det rette Sted for en Søofficer til at erholde sin Uddannelse er ombord i et Orlogsskib. Det maa jeg aldeles slutte mig til. At fare til Coffardies kan være nyttigt til en vis Grænsse, men den Øvelse, som der indhøstes, maa i en

hver Henseende antages at staae tilbage for den, en Officer opnaaer ombord i et Krigsskib. Ved større Udrustning af Skibe vil der opnaaes en større Øvelse i denne Retning. Endeel Øvelse vil maaskee blive tabt til Coffardies, men imellem disse kan ingen Sammenligning anstilles. Coffardisarten er Nødmidlet, Orlogsfarten derimod er den Skole, hvor Officeren skal opnaae den rette Kyndighed og Dygtighed i sit Fag. I Forbindelse med, hvad den ærede Ordfører har udtalt derom, er der faldet en Udtalelse, som jeg ikke kan undgaae at henlede Opmærksomheden paa. Den ærede Ordfører har udtalt sig derhen, at Skibsbygningen er bleven sat noget tilbage og selv i indværende Aar ikke drives med den Kraft, som af Repræsentationen er antaget. Det er Noget, jeg paa ingen Maade kan indrømme. Det ærede Thing har voteret en vis Sum til nye Skibsbygninger og samtibigt dermed bemyndiget Ministeriet til heraf at anvende en Sum af 128,000 Rb. til et givet Tiemed, naar man ikke var istand til at sælge et Krigsskib, som dertil var udseet. Men naar man bestemmer sig til at anvende disse 128,000 Rb. i et Tiemed, som af Thinget og hele Repræsentationen er billiget, kan man ikke sige, at denne Sum er tagen bort fra det egentlige Skibsbyggeri imod Thingets Vidende og Villie. De Bestemmelser, der ere fastsatte af Thinget i saa Henseende, er det Ministeriets Bestræbelser at opfylde. Jeg haaber, at jeg vil være istand dertil, men at sige, at Bestemmelser, vedtagne af Repræsentationen, ikke blive opfyldte, det er Noget, jeg maa protestere imod og ikke kan lade staae hen, naar jeg staaer her for Thinget som Minister. — Det næste Spørgsmaal, jeg vil berøre, er Noget, som alt tidligere har været under Forhandling, nemlig, at man vil stemple de heelfarne menige Folk af de faste Corps'er som Underofficerer. Det er Noget, der griber dybt ind i Organisationen og ikke kan Andet end være til Skade. Den ærede Ordfører har sagt, at det vilde være en Besynderlighed om et ungt Menneffe, der er kommet ind i Elevskolen og 6 Aar igjennem har nydt en omhyggelig Opdragelse, paa hvilken Marineministeriet og Staten har anvendt al mulig Omhu, at han ikke deraf skulde kunne gaae ud og være Under-